

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

Decizie nr. 4/2014

Dosar nr. 2/2014

Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 821 din 11/11/2014

Livia Doina Stanciu - președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Corina Michaela Jîjîie - președintele Secției penale
Lavinia Curelea - președintele Secției I civile
Roxana Popa - președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Francisca Maria Vasile - judecător la Secția penală, judecător-raportor
Rodica Cosma - judecător la Secția penală
Marius Dan Foițoș - judecător la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir - judecător la Secția penală
Florentina Dragomir - judecător la Secția penală
Ioana Bogdan - judecător la Secția penală
Simona Cristina Neniță - judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu - judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache - judecător la Secția penală
Mariana Ghena - judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu - judecător la Secția penală
Luciana Mera - judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei - judecător la Secția penală
Magdalena Iordache - judecător la Secția penală
Lavinia Dascălu - judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrânceanu - judecător la Secția I civilă
Constantin Brânzan - judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isală - judecător la Secția a II-a civilă
Iulian Măiereanu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 2/2014 este legal constituit conform dispozițiilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală și conform art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător dr. Livia Doina Stanciu.

La ședința de judecată participă doamna Marinela Mincă, procuror șef al Biroului de reprezentare, Serviciul judiciar penal, Secția juridică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Florin Nicușor Mihalache, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, conform art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 203 alin. (5) și art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, în sensul de a stabili care dispoziții sunt aplicabile, respectiv dacă ședința de judecată prin care este soluționată, în cursul urmăririi penale și în

procedura de cameră preliminară, contestația formulată împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți și de cameră preliminară privind măsurile preventive are loc în camera de consiliu sau se desfășoară în ședință publică și dacă hotărârea adoptată este o încheiere sau o decizie.

Reprezentantul procurorului general, doamna procuror-șef Marinela Mincă, a precizat că recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 203 alin. (5) și art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 471 alin. (3) și art. 472 din Codul de procedură penală și a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

Punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că în cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau, după caz, a judecătorului de cameră preliminară privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.

Președintele completului, doamna judecător dr. Livia Doina Stanciu, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, s-a arătat că, în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la faptul dacă ședința de judecată prin care este soluționată, în cursul urmăririi penale și în procedura de cameră preliminară, contestația formulată împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți și de cameră preliminară privind măsurile preventive are loc în camera de consiliu sau se desfășoară în ședință publică, iar hotărârea pronunțată este decizie sau încheiere.

2. Examenul jurisprudențial

Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov a învederat că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național, s-au conturat două opinii în legătură cu modalitatea de desfășurare a ședinței de judecată prin care sunt soluționate, în cursul urmăririi penale și al procedurii în cameră preliminară, contestațiile declarate împotriva încheierilor ce vizează măsurile preventive și felul hotărârilor ce se pronunță în aceste cauze.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

Într-o primă orientare, minoritară, instanțele au considerat că ședința de judecată prin care este soluționată, în cursul urmăririi penale și în procedura de cameră preliminară, contestația declarată împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți și de cameră preliminară privind măsurile preventive are loc în camera de consiliu și hotărârea ce se pronunță este o încheiere.

Această opinie se întemeiază pe dispozițiile art. 203 alin. (5) din Codul de procedură penală care prevăd că "În cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, cererile, propunerile, plângerile și contestațiile privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu".

Deși prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2014 pentru luarea unor măsuri de implementare necesare aplicării Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru implementarea altor acte normative a fost introdus art. 425¹ din Codul de procedură penală prin care a fost reglementată calea de atac a contestației, în această primă opinie s-a considerat că, potrivit alin. (1) al acestui articol, calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres, prevederile articolului fiind aplicabile când legea nu prevede altfel. În aceste condiții, art. 203 alin. (5) din Codul de procedură penală conține dispoziții derogatorii față de cele cuprinse în art. 425¹ alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală.

Într-o a doua orientare instanțele au considerat că ședința de judecată prin care este soluționată, în cursul urmăririi penale și în procedura de cameră preliminară, contestația declarată împotriva încheierii judecătorului de drepturi și

libertăți și de cameră preliminară privind măsurile preventive are loc în ședință publică, iar hotărârea pronunțată este o decizie.

Această opinie se întemeiază pe următoarele considerente:

- prin Hotărârea Bocellari și Rizza împotriva Italiei (Dosar nr. 399/02) Hotărâre - 13.11.2007 [Secția a 11-a], Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât, în unanimitate, că art. 6 paragraful I din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale a fost încălcat în componenta privitoare la publicitatea ședinței de judecată. Astfel, Curtea europeană a reținut că, deși "Desfășurarea procedurilor vizând aplicarea măsurilor preventive în camera de consiliu, atât în primă instanță, cât și în apel, este expres prevăzută de lege", [...] Justițiabilii implicați într-o procedură de aplicare a măsurilor preventive trebuie să aibă cel puțin posibilitatea de a solicita o ședință publică în fața camerelor specializate ale tribunalelor și curților de apel". În urma acestei hotărâri de condamnare, Italia a modificat legislația în materie, prin Legea nr. 159/2011 - art. 7 alin. I teza a II-a. Astfel, potrivit acestui articol care este cuprins în capitolul II intitulat "Măsurile de prevenție aplicate de către autoritatea judecătorească", "Președintele dispune ca procedura să se desfășoare în ședință publică în cazul în care persoana interesată face o solicitare în acest sens";

- chiar dacă în cuprinsul art. 203 din Codul de procedură penală se face vorbire și despre "[...] contestațiile privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu", se are în vedere denumirea marginală a acestui articol, respectiv "Organul judiciar competent și actul prin care se dispune asupra măsurilor preventive";

- se apreciază că prin acest articol a fost reglementată procedura prin care judecătorul de drepturi și libertăți și cel de cameră preliminară dispun, în primă fază, asupra cererilor, propunerilor și plângerilor privind măsurile preventive, câtă vreme pentru calea de atac a contestației legiuitorul a reglementat expres procedura prin articolele 204 și 205 din Codul de procedură penală. În aceste condiții, se apreciază că este vorba despre o eroare de legiferare reținerea, în cuprinsul art. 203 alin. (5) din Codul de procedură penală, și a contestației, alături de cereri, propuneri și plângeri privitoare la măsurile preventive, astfel că sunt aplicabile dispozițiile art. 425¹ din Codul de procedură penală care constituie regula, ședința de judecată fiind publică și pronunțându-se o decizie.

4. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Brașov

Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, prin Sesizarea nr. 817/22 din 7 aprilie 2014, și-a exprimat punctul de vedere în sensul că în cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau, după caz, a judecătorului de cameră preliminară privitoare la măsurile preventive se soluționează în ședință publică, iar hotărârea pronunțată este o decizie.

5. Opinia procurorului general

Contestația, cale ordinară de atac, a fost introdusă, într-un capitol distinct, prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3 din 5 februarie 2014.

Prin art. III pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2014, după cap. III al titlului III al Părții speciale din noul Cod de procedură penală (privind apelul) a fost introdus un nou capitol, capitolul III¹, intitulat "Contestația", cuprinzând art. 425¹ [alin. (1), (5), (7)] - Declararea și soluționarea contestației.

După cum se menționează chiar în primul alineat, prevederile acestui articol sunt aplicabile "când legea nu prevede altfel".

Prin urmare, rațiunea introducerii acestui capitol a fost aceea de a se institui o procedură pentru judecarea căii de atac în situațiile în care, deși este prevăzută de lege, nu există dispoziții care să vizeze procedura de judecată incidentă [de pildă, art. 246 alin. (7), art. 248 alin. (8) din Codul de procedură penală privind contestarea încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau judecătorului de cameră preliminară privind măsurile de siguranță cu caracter medical] sau acestea sunt insuficiente.

Dispoziția astfel instituită reprezintă o normă cu caracter general.

Acest tip de normă cuprinde reglementări uniforme stabilite prin dispoziții generale, care pot fi completate sau înlocuite cu norme speciale când legiuitorul le-a instituit prin prevederi distincte.

Potrivit doctrinei (G. Teodoru, Tratat de drept procesual penal, Ed. Hamangiu, p. 43) o normă generală ulterioară uneia speciale nu abrogă norma specială decât în cazul în care o prevede în mod expres.

Astfel, în toate situațiile în care există o normă specială ce conține dispoziții derogatorii, acestea se vor aplica cu prioritate.

Printre hotărârile care pot face obiectul contestației, se numără și încheierile prin care, în cursul urmăririi penale, judecătorul de drepturi și libertăți ori judecătorul de cameră preliminară dispune asupra măsurilor preventive, sediul materiei regăsindu-se în prevederile art. 203 alin. (5) și art. 204 din Codul de procedură penală, respectiv art. 205 din Codul de procedură penală.

Aceste dispoziții legale, prin situarea lor după art. 202, intitulat "Scopul, condițiile generale de aplicare și categoriile măsurilor preventive", relevă voința legiuitorului de a realiza o mai bună sistematizare a reglementărilor în materia măsurilor preventive și, totodată, de a institui un regim juridic specific în această materie.

Astfel, art. 204 și 205 din Codul de procedură penală reglementează în mod expres regimul juridic al căii de atac împotriva încheierii prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, respectiv în procedura de cameră preliminară. Sunt stabilite aspectele esențiale privind hotărârile supuse căii de atac, titularii acesteia, termenul de declarare, organul judiciar competent cu soluționarea [art. 204 alin. (1), (2), art. 205 alin. (1), (2)]; caracterul nesuspensiv [art. 204 alin. (3), art. 205 alin. (3)], termenul de soluționare [art. 204 alin. (4), (5), art. 205 alin. (4), (5)], procedura de soluționare [prezență părți, procuror, asistență juridică - art. 204 alin. (6) - (9), art. 205 alin. (6) - (9)]; soluțiile [art. 204 alin. (10) - (12), art. 205 alin. (10)].

Aceste dispoziții se completează cu art. 203 alin. (5), care stabilește expres natura hotărârii ce se pronunță - încheiere motivată, precum și caracterul ședinței de judecată sau de pronunțare - cameră de consiliu.

În consecință, din analiza acestor dispoziții și, în special, ale art. 203 alin. (5) din Codul de procedură penală, a plasării lor în economia reglementărilor privind măsurile preventive în cursul urmăririi penale, respectiv în procedura de cameră preliminară (modul de sistematizare a materiei) rezultă cu caracter de evidență natura derogatorie, de norme speciale a acestora.

În considerarea acestei naturi derogatorii, dispozițiile art. 203 alin. (5) din Codul de procedură penală se vor aplica prioritar în raport cu cele similare ale art. 425¹ alin. (5) și (7) din același cod, în ceea ce privește caracterul ședinței și natura actului de soluționare a cauzei.

Prin urmare, s-a considerat că ședința de judecată în care este soluționată, în cursul urmăririi penale, respectiv al procedurii de cameră preliminară, contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți, ori a judecătorului de cameră preliminară privind măsurile preventive are loc în cameră de consiliu, hotărârea adoptată în această procedură fiind o încheiere, conform art. 203 alin. (5) din Codul de procedură penală.

6. Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorul-raportor, prin raportul înocmit în cauză privind sesizarea referitoare la natura ședinței (cameră de consiliu sau ședință publică) și natura hotărârii (încheiere sau decizie), în cursul urmăririi penale, respectiv în procedura de cameră preliminară, în cazul contestației declarate împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți și de cameră preliminară privind măsurile preventive, a apreciat că este inadmisibilă din următoarele considerente:

Instanța supremă, în unificarea practicii judiciare prin mecanismul recursului în interesul legii, vizează acele chestiuni de drept ce au primit rezolvări diferite și care influențează situația juridică a părților. Aceste două condiții de admisibilitate a sesizării trebuie îndeplinite cumulativ, nefiind suficient să se constate numai existența unor chestiuni de drept ce au primit rezolvări diferite. Ultima condiție de admisibilitate rezultă din interpretarea art. 474 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, potrivit căruia decizia se pronunță numai în interesul legii și nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate (atașate sesizării) și nici cu privire la situația părților din acele procese, per a contrario, însă produce efecte viitoare și obligatorii asupra hotărârilor judecătorești pronunțate ulterior și cu privire la situația acelor părți.

Natura ședinței în calea de atac, publică ori nepublică, nu influențează garanțiile procesuale aplicabile (contradictorialitatea, prezența inculpatului și a apărătorului acestuia, ascultarea inculpatului, accesul la dosar, comunicarea hotărârii) și prin aceasta nu influențează în nicio măsură soluția pronunțată, respectiv situația juridică a părții, sesizarea fiind inadmisibilă.

Problematika naturii hotărârii pronunțate în calea de atac (încheiere sau decizie) nu produce, de asemenea, niciun fel de consecință asupra situației părților, nu generează nulitatea hotărârii, ci numai consecințe de ordin administrativ

reflectate în statistică, sesizarea fiind inadmisibilă.

Existența unei inconsecvențe jurisprudențiale în materia naturii ședinței de judecată sau a naturii hotărârii pronunțate în materia menționată nu poate fi evaluată și tranșată în cadrul recursului în interesul legii.

Judecătorul-raportor, prin raportul întocmit în cauză, a exprimat și punctul de vedere cu privire la fondul problemei de drept deduse judecătii și a opinat în sensul că în cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau, după caz, a judecătorului de cameră preliminară privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.

7. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 din Codul de procedură penală, referitoare la titularul sesizării și la depunerea hotărârilor definitive ce atestă existența unei jurisprudențe neunitare relativ la problema de drept ce se cere a fi interpretată.

Astfel, cu privire la condiția de admisibilitate, potrivit dispozițiilor cuprinse în art. 472 din Codul de procedură penală rezultă faptul că legiuitorul a stabilit drept criteriu pentru aprecierea admisibilității existența unor probleme de drept soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, condiție îndeplinită în cauză. Evaluarea interesului sesizării se analizează de către titularul acțiunii, iar Înalta Curte de Casație și Justiție evaluează doar existența jurisprudenței divergente ca o condiție de admisibilitate.

Practica neunitară ce formează obiectul recursului în interesul legii a fost generată de interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 203 alin. (5) și art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală.

Printre hotărârile care pot face obiectul contestației se numără și încheierile prin care, în cursul urmăririi penale, judecătorul de drepturi și libertăți ori judecătorul de cameră preliminară dispune asupra măsurilor preventive, sediul materiei regăsindu-se în prevederile art. 203 alin. (5) raportat la art. 204, respectiv la art. 205 din Codul de procedură penală.

Legiuitorul actual a încercat o sistematizare a procedurilor în materia măsurilor preventive în titlul V - "Măsuri preventive și alte măsuri procesuale". În cap. I, secțiunea 1, art. 203 alin. (5) se stabilesc expres: natura cauzelor ce fac obiectul reglementării, cereri, propuneri, plângeri, contestații; natura hotărârii ce se pronunță, încheiere motivată; caracterul ședinței de judecată și al ședinței de pronunțare, cameră de consiliu (ședință nepublică).

Art. 204 și 205 din Codul de procedură penală reglementează în mod expres regimul juridic al căii de atac împotriva încheierii prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, respectiv în procedura de cameră preliminară, fiind prevăzute: titularii contestației, termenul de declarare, competența funcțională, materială și teritorială [art. 204 alin. (1), (2), art. 205 alin. (1), (2)]; caracterul nesuspensiv de executare [art. 204 alin. (3), art. 205 alin. (3)], termenul de soluționare [art. 204 alin. (4), (5), art. 205 alin. (4), (5)], garanții procesuale [prezență părți, procuror, asistență juridică - art. 204 alin. (6) - (9), art. 205 alin. (6) - (9)]; soluțiile [art. 204 alin. (10) - (12), art. 205 alin. (10)].

Ședința desfășurată în camera de consiliu nu este publică, însă instituie o serie de garanții suficiente pentru respectarea drepturilor inculpatului. Astfel procedura, atât în fond, cât și în calea de atac, este contradictorie și se desfășoară în prezența avocatului și a inculpatului care beneficiază de toate înlesnirile necesare organizării eficiente a apărării (audiere, acces la dosar, comunicarea hotărârii ș.a.).

În materia măsurilor preventive, în faza urmăririi penale ori în cameră preliminară, lipsa de publicitate nu exclude și nu limitează garanții procesuale recunoscute pentru ședința publică, ci protejează inculpatul și cercetarea de o publicitate nocivă.

Argumentul conținut în sesizare referitor la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în Cauza Bocellari și Rizza împotriva Italiei, respectiv la necesitatea unei judecătii publice în cererile referitoare la măsurile preventive, nu se susține nici din perspectiva faptului că o astfel de condiție este respectată pe toată perioada judecătii în fond și în calea de atac [art. 208 raportat la art. 352 alin. (1) teza I și art. 206 alin. (3) din Codul de procedură penală], și nici a faptului că soluția Curții europene s-a referit la "măsuri preventive patrimoniale", respectiv la confiscare.

În nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2014 care a introdus art. 425¹ din Codul de procedură penală, se arată că textul reglementează calea de atac a contestației, cazurile în care aceasta se poate

dispune, precum și procedura de judecată, modificarea fiind necesară deoarece calea de atac a contestației reprezintă o cale de atac pentru proceduri urgente și hotărâri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale.

Se poate constata că art. 425¹ alin. (1) potrivit căruia calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres, prevederile prezentului articol fiind aplicabile când legea nu prevede altfel, instituie o normă cu caracter general. Natura de normă cu caracter general se desprinde din conținutul său, legiuitorul însuși făcând aceste precizări în teza finală a textului.

O normă generală ulterioară uneia speciale nu abrogă norma specială decât în cazul în care se prevede în mod expres.

Ca urmare, regula fiind specialia generalibus derogant, în toate situațiile în care există o normă specială ce conține dispoziții derogatorii, acestea se vor aplica cu prioritate.

În considerarea naturii derogatorii, dispozițiile art. 203 alin. (5) din Codul de procedură penală se vor aplica prioritar în raport cu cele generale prevăzute de art. 425¹ alin. (5) și (7) din același cod, în ceea ce privește caracterul ședinței de judecată și al ședinței de pronunțare - cameră de consiliu, precum și natura actului de soluționare a cauzei - încheiere.

În considerarea celor expuse, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 203 alin. (5) și art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau, după caz, a judecătorului de cameră preliminară privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 473 și art. 474 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 203 alin. (5) și art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală stabilește că în cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau, după caz, a judecătorului de cameră preliminară privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, azi, 29 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător dr. LIVIA DOINA STANCIU

Magistrat-asistent,
Florin Nicușor Mihalache